

Duna vidéki mementó

Akárhol is éltek-laktok, jártatokban s keltetekben becsüljétek meg
a HIDAT!

Azt a HIDAT, ami összeköt Duna- és Garam-menti várost és
évszázadokon-évtizedeken át kapott jó pár nehéz nyilat.

Ha boldogok vagy épp szomorúak vagytok, mert mély seb
lakozik lelketekben, akkor is, ha tehetitek, jártatokban s keltetekben
becsüljétek meg a HIDAT!

Ha körutazást is tesztek bármely világtájon, és netán fáradtan
mentek haza át Párkányon, akkor is, ha lehet, jártatokban s
keltetekben becsüljétek meg a HIDAT!

És ha csak tanulmányaitokban, munkátokba-karrieretekbe beletemetkeztek, vagy
minimum csak otthon tesztek-vesztek, és majdan szépen lassan e földi léttől
búcsút vesztek, akkor is mind a közben és előtte jártatokban s keltetekben, ha
lehet, becsüljétek meg a HIDAT!

2021. október 4.

Szellős sugallat

Ráncos homlokkal jár-ke, majd leül egy padra,
és magába roskadva tekint vissza 1996-ra.

Június hajnalán mákvirágos a rét, mégis
őszelösen változatos az ég.

Nem majszol sem cukrot, sem diót, és nem is kapcsol
tv-t és rádiót, csak pillantása okos kütyüjére téved,
mindazon belül egy üzenetbe, majd bejegyzésbe mélyed.
Mindezek után a realitásra ébred, hogy úgy döntött,
eltöri a kopott pálcát, és vesz helyette új lécet.
Ámde lelke mélyén, ha nem is annyira szépet.
Mind aztán bekapcsolt mégis valami idilli zenét, és
álomra hajtotta fejét. Hogy majd aztán ismét üdén tudja
kezdeni újabb hétköznapi reggelét.

2022. május 30.

Visszapillantás

A tikkasztó hőségben egy kicsit kikapcsolódásra vágytam, ezért az Esztergomba
tartó buszra szálltam.

Sétáltam ott pár percet, de valahogy unalmasnak
tűnt minden, ami ott zajlott.

Nem ugrottam kátrányba, átballagtam az áradó Duna
fölött a nagy forróság közepett Párkányba.

Amottan tettem sétaképpen néhány kört, majd bevágtam egy pofa sört.

Ezután a kíváncsiságtól fűtve elindultam ki, fölfelé a városból.

De az, hogy haza is kellene menni időben, meg se fordult a fejemben.

Csak mentem s mentem tereken, kies mellék helyeken, főúton előre, mígnem
begyalogoltam Ebedre.

Ami ott volt, az nem mindennapi látvány. Kis utcákon homok-homok hátán.

A helybeliek, mikor megláttak, egy árva szót se szóltak.

Egytől-egyig zsákat pakoltak.
Ennek ellenére nem fordítottam hátat, elkezdtem én is építeni a gátat.
Menteni kellett utcát, telket, házat.
Életemben először akkor építettem gátat.
Mikor a munkavezető meglátta, hogy csöpög rólam a verejték,
mint dobozból az olvadt vaj, így szólt hozzám:
„Hagyja most már, talán egy darabig nem lesz baj.”
De én csak csináltam, míg az időm s energiám engedte, majd elköszöntem a derék
emberektől,
s elindultam visszafelé Esztergomba.
Visszanéztem a távolból. Picit még messze a várostól.
Lemenő Nap fényében, megjelent egy arc, talán Isten képében.
S mintha azt mondta volna:
„Messzeségbe csak úgy elindulni nem féltél,
haszontalannak tűnő csavargás helyett a tettek mezejére léptél.
Pedig megdöbbentő volt az, amit ma átéltél.”

2004. december 12.
